

feer Lovforflagets § 11 for et ganffe overordentligt Fremffridt i Sammenligning med den Tilftand, der har herffet hidtil; thi der var en ftor Urimelighed ved den tidligere Tingenes Ordning deri, at en Mand ved blot at ftidde een eneste Dag over den Termin, paa hvilken hans Præmie forfaldt, ffulde være udfat for, at den hele Førføffring brast; hvis han nemlig døde i Mellemtiden, og det, uden at der har været for Anftalten den mindfte Førfpligtelfe til at minde den Paagjældende om, at Præmien var forfalden, famt uden at Anftalten, ihvorvel den nu i mange Tilfælde fender Bedkommende en faadan Paamindelfe, paatager fig nogen Slags Garanti for, at Paamindelfen kommer Bedkommende ihænde i rette Tid. Naar man har indfat denne, fom jeg troer, meget billige og hensigtsmæssige Befte mmelfe i § 11, og naar man faaledes beffytter Interelfenterne imod at fee en Dags Førførgelfe mulig omftøde en i mange Aar omhyggelig vedligeholdt Contract, undrer det mig, at man har ladet ftaae i § 12 en Befte mmelfe, der ftøder mod Aanden i hiin Befte mmelfe. Jeg veed iffe, om man kan anfee det rigtigt i vore Dage at betragte en Reife „udenfor Europa“ fom Noget, der abfolut maa medføre en færlig Førfpligtelfe for den, der har forffkret fit Liv i en faadan Anftalt. I 1842 var en Reife udenfor Europa fagtens betragtet fom Noget, der var ulige betænkelfgere, end det nu anfees for at være. En Reife udenfor vor Verdensdeel behøver ingenlunde altid at være en Reife til et andet eller færligere Klima. Ganffe vift vil det for den, der reifer til Rio Janeiro eller St. Thomas, naar der paa diife Steder er giuul Feber, medføre en ftorre Dødsfandffynlighed, end naar man reifer f. Ex. herfra til Hammersffest i Norge; men paa den anden Side er det ligefaa vift, at der kan foretages Reifer til mange Steder i Europa, der ere langt færligere end Puncter udenfor det, fom hvis man f. Ex. for fit Førføffelfes Skyld vilde foretage en Sommerreife til de pontiffke Sumpe, hvilket vilde være et overordentligt fifkert Middel til at fvrøge Sandffynligheden for Dødelighed. Jeg troer alffaa, at den Tankegang, der i 1842 laa til Grund for den ftore Betænkelfghed ved at reife „udenfor

Europa“, nu iffe mere kan følges, og at der derfor nu er Grund til at forandre denne Befte mmelfe; men ialfald ffynes det mig at være ubilligt, naar man forlanger, at der iffe blot ffal betales Tillægspræmie for ffige Reifer, men at den endog ffal være betalt for inden Reifen. Er det rigtigt, at man i § 11 har givet en Befte mmelfe med Betalingen af de ordinære Præmier, ftolende paa, at Anftalten havde fuld Siffkerhed i de tidligere indbetalte Præmier, faa maa det Samme ogfaa kunne iffe i § 12 for den, der foretager en faadan Reife, uden at han behøver nødvendig forud at erlægge den Tillægspræmie, hvorum der kan være Tale, og fom i mangfoldige Tilfælde jo vil være af forffvindende Betydning. Der er viffnok faameget mere Grund til at gjøre en lille Vædring her, fom det senere i § 12 viffes fig, at man har gjort en Vædring i, hvad der tidligere ligeledes har voldt Ulemper, det nemlig, at naar En commaderedes i Krig, ffulde der foretages viffet Skridt fra hans Side hos Anftalten for at holde Kravet imod den vedlige. Det vil erindres, hvilke Ubilligheder en faadan Befte mmelfe har kunnet medføre. Vi have haft for her i Thinget et Tilfælde af den Slags; jeg erindrer iffe nu nøie, hvilken Afgjørelfe det fik, men een Ting veed jeg med Siffkerhed, og det er, at vi vare ganffe ude af Stand til at gjøre nogen Ret gjældende paa den Paagjældendes Vegne. Det var en Mand, der havde deeltaget i Felttoget, jeg troer fom Officeer, og fom var død nogle Aar efter, uden at der var oplyft nogen Aarsagsforbindelfe imellem Deeltagelfe i Krig og hans Død. Han havde nemlig forffømt at gjøre den fornødne Anmeldelfe til Livsforffkfringsanftalten, og fom Følge deraf blev Førføffringen senere iffe anffet for gyldig imod Anftalten. Da nu dette er forandret, faa forekommer det mig, at man ogfaa burde viffe Humanitet med dem, der reife bort, og at man iffe bør ftille en faa drakoniff Førfdring til dem, fom ffæet er i Begyndelfen af § 12. — Jeg beklager meget, at man med Hensyn til Selvmord har ftillet fig paa den Maade, hvorpaa § 12 i faa Henseende ftiller fig. Det forekommer mig ganffe urigtigt, at man behandler alle Selvmord eens. Det kan dog